

wisselen hun ellende uit met die van de ellendigen, terwijl ze elkaar ondersteunen in een soort pervers contract – net zoals de politieke klasse en de samenleving der burgers vandaag hun respectievelijke ellende uitwisselen: de ene biedt haar voer, haar corruptie en haar schandalen, de andere haar kunstmatige tuipreklagen en haar inertie. Zo gaven Bourdieu en abbé Pierre zich nog niet zo lang geleden over aan een televisuele holocaust, waarbij ze het pathetische taalgebruik en de sociologische metataal van de miserie uitwisselden.

io slaat heel onze samenleving de weg in van het letterlijke medelijden', onder het mom van oecumenische pathos. Het is alsof, op een moment van immense spijt bij de intellectuelen en de politici – spijt gelinkt aan de paniek van de geschiedenis en van het avondrood van de waarden –, de kweekvijver der waarden en referenties opnieuw moet worden gevoed door een beroep te doen op die allerkleinste noemer: de miserie van de wereld. Alsof de jachtterritoria weer moeten worden voorzien van kunstmatig wild. 'Het is tegenwoordig in informatieve uitzendingen impliciet onmogelijk om op de televisie een ander schouwspel te tonen dan het lijden.' (Daniel Schneidermann) De slachtoffer-maat-chappij. Ik veronderstel dat ze langs die weg slechts uiting geeft

aan haar eigen ontgoocheling en aan de wroeging om een onmogelijk geweld tegen haarzelf.

Overal volgt de Nieuwe intellectuele Orde de wegen die de Nieuwe Wereldorde heeft gebaad. Overal zijn het ongeluk, de miserie, het lijden van de anderen grondstof en primitieve scène geworden. De bijpassende slachtoffergerichtheid van de mensenrechten fungeert als enige ideologie: een rouwideologie. Wie haar niet rechtstreeks en in eigen naam uitbuit, doet het per volmacht – er is geen gebrek aan tussenpersonen die in het voorbijgaan hun financiële of symbolische meerwaarde innen. Het deficit en het ongeluk, zoals de internationale schuld, worden verhandeld en doorverkocht op de speculatieve markt – hier de politico-intellectuele markt, die niet moet onderdoen voor het militair-industrieel complex uit een sinister verleden.

Elk medelijden situeert zich in de logica van het ongeluk, de ellende. Refereren aan het ongeluk, zelfs om het te bestrijden, verschaft het een grond voor eindeloze objectieve reproductie. In welk geval dan ook moet men, om iets te bestrijden, vertrekken van het kwaad en nooit van het ongeluk.

Het is waar dat het wel degelijk in Sarajevo is waar het theater van de transparantie van het Kwaad zich bevindt, de verborgen

ATTN: MGEN BARIL ROOM NO: 2052 TOTAL NUMBER OF TRANSMITTED PAGES INCLUDING THIS ONE: 2 1.

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

Rwanda 1994 speelt nog op volgende plaatsen in België: op 20 februari 2001 in Moeskroen, op 22 februari in Komen, op 8 maart in Braine-le-Comte, op 28 maart in Mons, en volgend seizoen in Louvain-la-Neuve. Info op tel. 04/253 61 23 (Groupov).

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

THE RPF BN TO ENGAGE (BEING FIRED UPON) THE DEMONSTRATORS AND PROVOKE A CIVIL WAR. DEPUTIES WERE

toen José Arcadio Segundo weer wakker werd, lag hij op zijn rug in het donker. Het drong onmiddellijk tot hem door dat hij zich in een eindeloos lange, geruisloos voort-snellende trein bevond en dat zijn haar aangeplakt zat van opgedroogd bloed en dat al zijn botten pijn deden. Hij voelde zich ontzettend slaperig. Vast van plan om nog een uur te slapen, draaide hij zich op de zijde die hem het minst pijn deed en toen hij bemerkte hij dat hij languit op de doden lag. In de hele wagon was geen plekje meer vrij, afgezien van een smal gangetje in het midden. Na het bloedbad moesten er een paar uur zijn voorbijgegaan, want de lijken bezaten al dezelfde temperatuur als gips in de herfst en ook dezelfde vastheid, als van versteend schuim, en degenen die ze hadden ongeladen, hadden de tijd gehad om te stuwten op dezelfde ordelijke manier waarop men trossen bananen vervoerde. In een po-

ging aan deze nachtmerrie te ontkomen, sleepte José Arcadio Segundo zich van de ene wagon naar de andere, in de rijrichting van de trein, en in de lichtflitsen die bij het passeren van slapende dorpen door de kieren van het hout drongen, zag hij de dode mannen, de dode vrouwen, de dode kinderen, die in zee zouden worden gesmeten als afgekeurde bananen. (...) Toen hij bij de eerste wagon was, waagde hij een sprong in het duister en drukte zich languit tegen het talud totdat de hele trein voorbij was. Het was de langste die hij ooit gezien had, bestaande uit wel tweehonderd goederenwagens en met een locomotief aan beide uiteinden en nog een derde in het midden. De trein voerde geen licht, zelfs niet de rode en groene rangeerlampjes, en gleed met geruisloze nachtsnelheid weg. Op de wagons zag hij de donkere bobbel van de soldaten met hun in stelling gebrachte mitrailleurs. (...)

Aangetrokken door de geur van koffie stapte hij een keuken binnen waar een vrouw met een kindje in haar armen gebogen stond over een fornuis.

'Goedemorgen,' zei hij, aan het eind van zijn krachten. 'Ik ben José Arcadio Segundo Buendia.'

Hij sprak de naam volledig uit, letter voor letter, om zichzelf ervan te overtuigen dat hij nog leefde. En daar deed hij goed aan, want toen de vrouw die magere, sombere gestalte in de deuropening had zien staan, hoofd en kleren onder het bloed en aangehaakt door de donkere ernst van de dood, had ze gedacht dat het een spookverschijning was. Ze herkende hem. (...)

José Arcadio Segundo sprak geen woord voordat hij de koffie had opgedronken.

'Het moeten er drieduizend zijn geweest', mompelde hij toen.